

CASEY HILL

TABOE

the house of books

Oorspronkelijke titel

Taboo

Uitgave

Simon & Schuster UK Ltd

Copyright © Casey Hill, 2011

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ed van Eeden

Omslagontwerp

Wil Immink Design

Omslagfoto

Hollandse Hoogte / Arcangel Images Ltd

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3252 0

D/2011/8899/149

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

De baai van San Francisco, Californië

‘Kom op, Reilly, schijterd.’

‘Jess, hou op – ik doe het niet, oké?’ Reilly Steel rende over het pad van school naar huis. Haar zusje huppelde voor haar uit, haar pluizige, blonde vlechten wipten bij iedere stap omhoog. Ze vond het verschrikkelijk om haar zusje uit school te halen – al haar vriendinnen waren in het winkelcentrum, maar nee, zij moest zo nodig Jess van school halen, haar thuisbrengen, iets te snoepen geven en ervoor zorgen dat ze haar huiswerk maakte.

‘Je weet dat papa altijd zegt dat we hem met rust moeten laten,’ zei ze.

Twintig meter voor hen liep een oude man langzaam in zijn tuin heen en weer om bladeren bij elkaar te harken. Hij droeg een oud, flanellen hemd en een vieze overall, had een bochel, dun, warrig wit haar en grote, knokige handen die de steel van de hark omklemden. Het was herfst; de bladeren aan de takken waren verkleurd en iedere dag stond de zon lager aan de hemel.

Jess keek Reilly met haar helderblauwe ogen boos aan. ‘Toe dan, zeg eens iets tegen hem.’

‘Heb je me niet gehoord? We mogen niet praten met die vent.’

‘Maar waarom niet?’

Reilly zuchtte diep. ‘Waarom *wat* niet, Jess?’

‘Waarom mogen we niet praten met meneer Reynolds?’

Ze keek naar de oude man en huiverde. Ranzige Reynolds werd hij genoemd – er werd gezegd dat hij een zwak had voor jonge meisjes. Jess staaarde gefascineerd naar hem alsof ze de waarheid vermoedde.

‘Hij is slecht. Hij... doet dingen met kleine meisjes,’ zei Reilly uiteindelijk. Ze gaf haar zusje een por. ‘Kom op, we moeten verder.’

Jess verroerde zich niet. ‘Wat voor dingen?’

Reilly zuchtte weer. Ze kende haar zusje goed genoeg om die blik te herkennen – Jess ging nergens naartoe voor ze antwoord op haar vraag had gekregen. ‘Nou, hij vindt het leuk... om meisjes aan te raken...’

‘Aan te raken?’

‘Hun lijf, je weet wel... hun vrouwdingen,’ zei ze wat ongemakkelijk.

Ineens begreep Jess het. ‘Getsie! Waarom doet hij dat?’

Hoe kon ze een tienjarige iets uitleggen wat zij eerlijk gezegd zelf niet eens begreep? ‘Dat weet ik niet,’ mompelde Reilly. ‘Misschien zijn sommige mannen zo.’

Jess zei nadenkend: ‘Maar dat mag hij toch helemaal niet doen?’

‘Klopt. Papa zegt altijd: niemand zit aan je vrouwdingen, alleen jijzelf.’ Ze gaf haar weer een por. ‘Kom op. We moeten echt verder. We moeten nog bergen huiswerk maken en je weet hoe boos papa wordt als het niet af is voor hij uit zijn werk thuiskomt.’

En dat niet alleen, Reilly moest ook eten koken en het huis schoonmaken. Allemaal dingen die een moeder hoorde te doen.

Maar hun moeder niet.

Ze liepen verder, in de richting van Reynolds’ huis. Terwijl ze daar langsliepen, hield de man op met harken. Hij keek met glinsterende ogen hun kant op.

‘Ha, meisjes.’ Zijn stem kraakte een beetje.

Reilly zei niets en keek naar de grond, maar Jess keek hem brutaal recht aan.

‘Jess, ik waarschuw je,’ mompelde Reilly uit een mondhoek.

‘Jij bent me er een,’ zei Reynolds grijnzend. Jess keek hem uitdagend aan. Reilly pakte haar hand en probeerde haar mee te trekken, maar Jess trok de hand los.

‘Jij houdt van kleine meisjes, hè?’ daagde Jess hem uit. Ze deed een stap naar voren. ‘Jij wilt mijn vrouwdingen aanraken, toch? Doe je best maar.’ En meteen trok ze haar rok omhoog en liet hem haar roze katoenen Snoopy-onderbroek zien.

‘Jess!’ gilte Reilly verbijsterd.

Reynolds staaarde er gebiologeerd naar – verscheurd door verassing, lust en schaamte. Tot Jess even plotseling haar rok weer liet vallen, een steen pakte en die keihard naar hem toe gooide. Geschrokken viel de man achterover in een berg bladeren.

Jess draaide zich om en rende weg. Al rennend greep ze Reilly’s hand vast. ‘Kom!’

Ze bleven rennen tot ze de hoek om waren.

Buiten adem keek Reilly naar haar zusje. ‘Verdomme, Jess, waarom deed je dat? Zoiets doe je gewoon niet... waag het niet om het ooit nog een keer te doen!’

Jess keek haar met grote ogen aan. ‘Waarom niet?’

‘Nou... gewoon, omdat je zoiets niet doet.’ Reilly zocht naar de goede woorden. ‘We moeten bij hem uit de buurt blijven. Anders kun je echt in moeilijkheden komen.’ Ze schudde haar hoofd, verbaasd maar ook een beetje onder de indruk van het onbeschaamde gedrag van haar zusje. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat je het hebt gedaan.’

‘Natuurlijk heb ik het gedaan.’ Jess keek haar met onschuldige ogen aan. ‘Jij zei dat hij slecht is en slechte mensen moeten toch gestraft worden?’

I

Dublin, Ierland

Reilly's hoofd schoot van het kussen omhoog en ze keek om zich heen. Even wist ze niet waar ze was. Ze haalde langzaam en diep adem om haar hart tot rust te laten komen en liet haar ogen aan het donker wennen.

Weer met haar hoofd op haar kussen keek ze omhoog en zag hoe de lampen van passerende auto's buiten in de regen abstracte patronen op het plafond maakten. Allerlei gedachten tolden door haar hoofd tot ze bij Jess stilstonden.

Het was alweer een tijd geleden dat ze voor het laatst over haar zusje had gedroomd. Misschien wel langer dan een jaar. Dat was goed. Dokter Kyle, haar psychiater thuis, zou trots op haar zijn. Hoe minder ze over Jess droomde en hoe minder ze aan haar dacht, hoe beter het was.

Omdat aan haar denken, eraan denken, Reilly niet veel hielp. Hoewel dokter Kyle waarschijnlijk zou zeggen dat denken aan Jess grote invloed op Reilly had. Op alle denkbare manieren. Hij had zelfs meer dan eens laten blijken dat als die hele Jess-

toestand nooit was gebeurd, zij dan voor een heel ander leven zou hebben gekozen. Maar hij was de psychiater, dus moest hij wel zoiets zeggen.

Inmiddels was ze klaarwakker en wist ze weer waar ze was: in een klein appartement in Dublin. Het was heel vroeg in de ochtend. Slapen zou niet meer lukken, dus sloeg ze het dekbed terug, stapte uit bed en liep naar de badkamer.

Daar deed ze het licht aan en keek verbluft in de spiegel. Er zat een vuurrode striem op haar wang en ze wreef er fanatiek over in de hoop dat dit cadeautje van haar kussen daardoor snel zou verdwijnen. Haar ogen waren dik en glazig van het slaapgebrek en haar warrige blonde haar zat vol klitten. Ze moest hoognodig naar de kapper. Maar nu kon ze niet veel meer doen dan het even wassen, met veel shampoo. Zuchtend stapte ze onder de douche.

Een paar minuten later liep ze op blote voeten en in een badlaken gewikkeld de keuken in. Nou ja, zo had de makelaar die haar het appartement verhuurde het genoemd – Reilly vond het niet veel meer dan een opgepoetste bezemkast. Maar blijkbaar kon je in deze stad niet veel beter krijgen voor duizend euro per maand, en voor dat bedrag was ze ook nog gezegend met een ‘moderne open leefruimte’ en een ‘knusse slaapkamer’.

Als je doodskisten tenminste knus vond, had ze willen antwoorden. Maar dit appartement zag er veel beter uit dan de andere die ze had bekeken en destijds moest ze een woonplek hebben – en snel. De hotelrekeningen rezen de pan uit en haar werkgevers gingen moeilijk doen.

Ze was geschrokken van Dublin – nee, dat was niet helemaal waar, ze was van heel Ierland geschrokken.

In haar jeugd in Californië had haar vader Jess en haar prachtige verhalen verteld over zijn geboorteland; bijna magische verhalen – een land met grote, groene, open ruimtes en gastvrije, vriendelijke mensen. Ze was gek op de verhalen over Mike Steels jeugd van voordat het gezin naar Californië emigreerde.

Maar meteen bij aankomst, nu vier maanden geleden, had Reilly begrepen dat het gastvrije, ontspannen beeld van het

Ierland van haar vader niet paste bij het Dublin waar zij was beland.

In plaats van de ontspannen, zorgeloze Ieren over wie hij het altijd had gehad, ontmoette Reilly alleen maar zeer zelfverzekerde, hoogopgeleide en ambitieuze strebers. Terwijl Ierland, net als de rest van de wereld, toch behoorlijk last had van de financiële onrust en werkloosheid.

Reilly had nooit de illusie gehad dat werken in Dublin een soort vakantie zou worden, maar ze schrok van het aantal ernstige misdrijven in het land, vooral omdat het een kleine bevolking had.

Ze zette een kop koffie en richtte zich op de dag die voor haar lag. Het was al halfnacht, maar buiten was het nog zo donker dat het middernacht leek. Op dagen als deze miste ze de zonsopkomst boven de baai van San Francisco – nou ja, ze miste gewoon de zon.

Ze sloot haar ogen en dacht aan het uitzicht thuis vanaf de bergen, waar ze meestal haar auto parkeerde – de brede bocht van de baai, de branding die van links naar rechts rolde, de diepe, donkergroene zee waar ze gek op was en de witte koppen die naar haar lonkten als ze in haar wetsuit haar surfboard van de auto af trok.

De winters hier waren benauwend somber en ellendig. Eerst begreep Reilly echt niet hoe de mensen uit bed konden komen, laat staan dat ze genoeg energie hadden om hard te gaan werken; wat ze wel deden in die donkere, grauwe dagen. Maar hoewel ze de zon amper te zien kreeg, was Ierland Reilly's thuis geworden en nu, zestien weken later, begon ze een beetje gewend te raken.

Niet dat ze de kans had gekregen om veel buiten te zijn. Sinds ze naar Dublin was verhuisd, zat ze praktisch opgesloten in het lab, wat waarschijnlijk een goed teken was. Labs in de hele wereld waren zo'n beetje hetzelfde en ze waren de enige plek waar Reilly zich echt thuis voelde.

'Of de enige plek waar je alles onder controle hebt?' had dokter Kyle gesuggereerd. Misschien had hij gelijk. In het lab, om-

ringd door vertrouwde apparaten en instrumenten die altijd deden wat ze vroeg, werd ze rustig.

In ieder geval zo lang als het duurde.

Reilly huiverde, goot haar laatste koffie in de gootsteen, liep naar haar ‘knusse slaapkamer’ en kleepte zich aan.

Het spartaans ingerichte kantoor werd door twee lange tl-buizen verlicht, die hun harde licht op de lange tafel wierpen. Reilly legde er een aantal bewijszakjes op en zag haar teamleden met koffie en aantekenboekjes in de hand binnenkomen. Ze verdrongen elkaar en renden als schoolkinderen naar de beste plaatsen, gingen zitten en keken haar verwachtingsvol aan.

‘Oké, wat hebben we hier?’ vroeg ze terwijl ze keek naar de uitstalling gelabelde spullen die in zakjes voor haar op tafel lagen. Er lagen een bebloed t-shirt, een kapot bierglas, een half opgegeten hamburger en wat frietjes – op de inventarislijst stond ‘patat’.

Een van de lab-assistenten, Gary, schraapte zijn keel en bekeek vluchtig het rapport. Hij zag er van iedereen het meest vertrouwenwekkend uit: achter in de twintig, een woeste bruine haardos en een brillette. ‘Volgens dit rapport hoort het bij een overval in Temple Bar.’

Een populair toeristengedeelte van de stad vol restaurants en pubs, wist Reilly.

‘Tja, daar kan het er een beetje ruw aan toegaan in de weekenden,’ zei Lucy rustig. Lucy was de enige andere vrouw in de groep, een echte mannenverslindster waar de kerels constant omheen hingen. ‘Grote groepen die compleet de weg kwijt zijn en laat ik die hengsten en kippen niet vergeten.’

‘Hengsten en kippen?’

Lucy schudde haar blonde haren naar achteren en meteen rook Reilly haar parfum. Een met een wereldberoemde naam, dacht ze en probeerde op de naam te komen; Lovely of Amazing – zoiets. ‘Je weet wel – je laatste avond in vrijheid voor je trouwerij.’

‘Ah! Je bedoelt vrijgezellenfeestjes.’

‘Ja. Die lopen vaak nogal uit de hand.’

‘Zonde dat de buurt zo verlopen is. Het was er leuk en ge-

zellig, overal klinkerstraatjes en oude gebouwen.’ Ze keken allemaal naar Julius. Hij was de enige die ouder was dan Reilly. Een echte carrièrelaborant met het bijbehorende sociale leven. Ze kende zijn persoonlijk dossier niet uit haar hoofd, maar wist nog dat hij tweeënveertig was, ongetrouwd en dat hij al langer dan vijftien jaar bij het forensisch lab werkte. Nou, een echt afwijkend profiel voor een laborant, dacht ze sardonisch.

Door deze bijeenkomsten leerde ze haar teamleden goed kennen; hun individuele kwaliteiten, wie er op welke gebieden goed was en wie niet. Want bij dit werk ging het niet alleen om bewijsmateriaal verzamelen en analyseren, het ging net zo goed om het opmerken van kleine dingen, de kleine, zo op het oog onbelangrijke details die ineens het hele onderzoek in een stroomversnelling brachten.

Het was dat geweldige gevoel, die grote spanning van het zoeken naar – en het uiteindelijk vinden van – dat ene, cruciale bewijsstukje, dat Reilly door haar opleiding in Quantico heen had geholpen en later ook door haar werk bij het California Bureau of Investigation.

Haar duidelijke handen-uit-de-mouwen-aanpak was de belangrijkste reden dat de hoofdcommissaris van de Irish Police haar de baan had aangeboden om ‘het forensisch bureau de eenentwintigste eeuw in te slepen’. En Reilly wist dat ze, als ze de gloednieuwe Garda Forensic Unit eenmaal als een goed geoliede machine aan het werk had gekregen – wat haar opdracht was – de werknemers moest blijven stimuleren en op de bewijzen gericht moest houden en ze niet moest opsluiten in dit nieuwe, ultramodern ingerichte forensisch lab om geestdodende analyses uit te voeren.

Vandaar ook deze ochtendbijeenkomst.

‘Er zijn getuigen,’ ging Gary verder, ‘maar blijkbaar ging het allemaal ontzettend snel... de meesten waren helemaal van de kaart en wisten dus niet zeker wie hem te pakken heeft genomen. De agenten hebben een betrouwbare beschrijving nodig voor ze iemand kunnen arresteren.’

Reilly kende Temple Bar niet en nam zich voor ernaartoe te

gaan en er uitgebreid rond te kijken. Sinds ze deze baan had aangenomen, had ze het grootste deel van haar schaarse vrije tijd besteed aan het wandelen in verschillende wijken om de stad goed te leren kennen en inmiddels wist ze het verschil tussen de klinikers van Dublin Castle en die rondom het Trinity College – kennis die voor haar soort werk noodzakelijk was.

‘Oké,’ zei Lucy en pakte het rapport van Gary over, ‘volgens de agenten was er stront aan de knikker, en toen twee gozers zich ermee gingen bemoeien liep het snel uit de klauwen en nu ligt een van hen bewusteloos in het James’s Street Hospital nadat hij met een bierglas is bewerkt. Zijn aanvaller was pleite voor de politie er was.’

Reilly knikte en vertaalde voor zichzelf Lucy’s taaltje zo goed mogelijk. ‘Oké. En verder? Camera’s?’

‘Momentje...’ Lucy las snel het rapport door. ‘Nope. Ze hebben wel iets, maar kunnen niet zien wie die kerel is. Het beeld is onscherp en er staan veel te veel mensen omheen.’

‘Oké.’ Reilly keek naar de anderen. ‘Iemand nog ideeën?’

‘We kunnen het bloed op het T-shirt testen,’ begon Gary.

‘En wat levert dat op?’

‘Dan weten we van wie het bloed is.’

‘Maar dat weten we al,’ zei Julius. ‘Het is van de kerel die gewond is.’

‘Ja, maar dit was toch een tweegevecht?’ Rory had zoals gewoonlijk afgewacht met reageren. ‘Misschien bloedde de aanvaller ook en dan kunnen er twee bloedgroepen op zitten. Als dat zo is, nemen we nog een monster van het slachtoffer, elimineren dat en dan is de andere het bloed van de vent die het heeft gedaan.’ Rory was een rugbyspeler, breedgeschouderd en met donkere, felle ogen. Met zijn enorme handen en scheve neus zag hij eruit alsof hij persoonlijk heel goed wist hoe het er bij straatgevechten aan toeling.

‘Tja, maar dan weten we nog steeds niet wie de aanvaller is, toch?’ zei Lucy en keek Reilly aan, die niets zei en het team het zelf liet uitzoeken.

‘Oké, dan kunnen we hem nu nog niet identificeren,’ was Rory het met haar eens, ‘maar misschien later wel.’

‘Goed punt,’ vond ze. ‘Maar ligt hier nog meer dat hem zou kunnen identificeren? Iets wat we nu meteen aan de politie kunnen doorgeven voor hun daderprofiel?’

Het team dacht hierover na en het werd stil.

‘Vingerafdrukken op het bierglas,’ stelde Gary voor. ‘Hoewel ik denk dat dat ook alleen maar zin heeft om te vergelijken.’

‘En die hamburger?’ Lucy klonk nadenkend. ‘Hier staat dat de aanvaller vlak voor het gevecht een hamburger at. Dan kunnen we het DNA uit zijn speeksel analyseren.’

‘Dat is nog steeds niet goed genoeg – dan moet hij in ons systeem zitten om een match te krijgen,’ zei Julius en ze keken allemaal naar Reilly voor een bevestiging.

‘Klopt. Dan hebben we het weer alleen over vergelijkend bewijsmateriaal. Al jullie voorstellen zijn prima en zullen zeker helpen een zaak tegen deze man op te zetten als hij opgepakt wordt, maar ondertussen blijft de vraag: hoe kunnen we helpen hem op te pakken? Kom op, er zit toch wel iets tussen?’

Met een niet-begrijpende uitdrukking op hun gezicht doorzochten ze het bewijsmateriaal en bekeken ze nogmaals de foto’s van de plaats delict.

Reilly besloot ze uit hun lijden te verlossen, pakte het zakje met de hamburger en stak die omhoog. ‘Je had gedeeltelijk gelijk, Lucy. Dit is het enige belangrijke bewijsstuk in deze zaak. Niet, zoals Lucy dacht, vanwege het DNA – hoewel dat zeker ook belangrijk is – maar vooral omdat deze onschuldige hamburger ons heel veel kan vertellen over onze dader. Van zijn lengte en uiterlijk tot aan of hij snurkt in bed of snuift als hij wakker is.’

Ze keken haar allemaal vragend aan.

Reilly keek goed naar het zakje. ‘Ik kan jullie alleen door te kijken al vertellen dat onze man een mager, ingevallen gezicht heeft... hoogstwaarschijnlijk ook smal. En zo te zien mist hij twee verstandskiezen...’

‘Zijn gebitsafdruk,’ mompelde Julius. Het kwartje was eindelijk gevallen.

‘Juist. Oké, een forensisch tandarts zal het later preciseren,

maar als er weinig tijd is en de agenten zeker weten dat de aanvaller degene was die de hamburger heeft gegeten, dan kunnen wij bevestigen dat het een man is met een lang, smal gezicht.'

Rory schudde verbaasd zijn hoofd. 'Daar zou ik nooit aan hebben gedacht,' gaf hij toe.

'Tja,' zei de nieuwe specialist forensisch onderzoek van het departement glimlachend, 'tegen de tijd dat ik met jullie klaar ben, is er niets meer waar jullie nooit aan gedacht zouden hebben.'